

DE ROOS EN HAAR BLAADJES

Een laatste roos bloeide, omdat
zij daartoe nog zes blaadjes had.
Die zaten samen, bol en bloot
en van de koude donkerrood.

De platte bladeren der platanen
hingen reeds neer om los te gaan en
gingen los, en zwierden neer.
Ook reeds in zonnig windstil weer.

Neer ook moesten na een poos
twee blaadjes van de late roos.
Zo bloeide zij geluidloos door.
Daar had zij nog vier blaadjes voor.

Zo gestorven als maar kon
stond hoog, diep gras nog in de zon.
Toen knakte het en raakte langzaam
de aarde als met één wang.

De roos raakte tegelijkertijd
twee blaadjes, een, twee blaadjes kwijt.
Ze lagen plotseling gezond
maar dood beneden op de grond.

De dagen werden kort, vergeeld.
Slechts in de huizen werd gespeeld.
De roos, nu bijna menselijk oud,
bloeide nog, maar innig koud.

Twee vlekjes rood en een buikje groen
daar kon zij het blijkbaar ook mee doen.
De sneeuw viel. In de verte snel,
vlakbij zweefde hij evenwel.

De roos ook sneeuwde levensgroot
met haar twee blaadjes. Een. Twee. Rood.
Ach, dacht zij, nu heb ik dus niets.
Toen bloeide zij maar zonder iets.

Moraal

Wie het bloeien heeft verleerd
Doet zeer waarschijnlijk iets verkeerd.

-Leo VROMAN, Gedichten 1946-1984, Querido, 1986